

De kleren van de Graaf

Keizers, koningen en graven moeten er altijd netjes uitzien. Ze kunnen toch zo maar niet in eenvoudige dagdagelijkse kleren rondlopen. En vroeger waren er veel keizers, koningen en graven. Toen kon je zeker merken aan de kleren dat iemand tot die categorie behoorde.

En zo was er ook de Graaf van Vlaanderen, Lodewijk van Nevers, die regeerde van 1322 tot 1346. Hij woonde in een prachtig kasteel in Gent. Niet dat hij zo uitbundig leefde hoor. Hij was zo niet voor die grote feesten, steekspelen en jachtpartijen. Wel stond hij er op om de mooiste kleren te hebben en te dragen.

Tientallen mensen waren elke dag bezig nieuwe kleren te ontwerpen voor hem. Van het duurste fluweel en het mooiste bont maakten ze prachtige kleren. Broeken, die pantalons werden genoemd, omdat ze zo mooi en duur waren, slepen en mantels met aan de rand hermelijnenbont. Zelfs op de onderbroeken van de Graaf waren de mooiste figuren geborduurd in blauw-witte kleuren.

Voor het ontbijt droeg hij graag een blauwe fluwelen broek en een wit hemd van zijde met een blauw boordeke. Dat was altijd zo als hij thuis het ontbijt nam. Nam hij het ontbijt op verplaatsing, dan was het een blauw hemd met een wit boordeke. Tegen de middag deed hij graag zijn zwarte floeren broek aan met zijn geel satijnen hemdeke en daarboven een knalrood overgooierke. 's Avonds was het dan alnaargelang de activiteit. Dat was dan eens een avond volkspelletjes of een gezellig samenzijn of een zelfs een vertelavond. Maar hetgeen de Graaf zeker niet zou missen waren de wekelijkse voetbalwedstrijden. Daarvoor zou en moest hij zijn blauw/wit kostuumke aandoen. In ieder geval: de kleermakers aan het hof hadden zeker goede dagen. Ze waren heel creatief en maakten tussendoor ook kleren voor de belangrijkste personen aan het hof. Deze speciale kleren werden opgenomen in de keten van Dior en Esprit.

Het leven was goed in Gent. Er was daar regelmatig feest. Wekelijks was er de markt waar je de nodige verse levensmiddelen, schoenen, kuisproducten, kunstartikelen maar vooral het echt Gents laken kon kopen. Vooral de Gentse feesten lokten veel volk, zelfs van ver buiten de stad. Op die festiviteiten was deelname van vele volkszangers en westhoekvertellers verzekerd. Jaarlijks was er jaarbeurs en vandaar dat de kleermakers er telkens van profiteerden om er naartoe te gaan in de Expo-hallen. Ze maakten er zelfs een citytrip van gedurende een hele week. Daar konden ze de nieuwe buitenlandse trends in textiel en weeftechnieken volgen en er de nodige stoffen kopen. Uiteraard stonden de Gentenaren er ook met hun prachtige stoffen die dan op hun beurt de ruime belangstelling kregen van de vele buitenlanders.

Nu, het was toen ook de gewoonte dat de Graven van Vlaanderen minstens één keer in hun leven een reis ondernamen naar het Heilig Land. Dat was ondertussen al een traditie geworden dat ze er een robbertje gingen vechten om er het Christendom in stand te houden. En zo zocht Lodewijk, Graaf van Vlaanderen, wat sponsors om deze reis te helpen bekostigen. Hij zou ondermeer naar Ieper gaan. Ieper behoorde trouwens ook tot zijn rijk en kwam zelfs goed overeen met Gent dankzij uitwisselingsprogramma's in de textielsector.

In Ieper aangekomen besprak hij de situatie met de Heren van de stad. Wat zijn doelstellingen zouden zijn tijdens zijn missie in het buitenland. Hij zou zich zelf laten bijstaan door prominente raadgevers van Ieper en Brugge. Hij zou zelf het vaandel van de stad Ieper meenemen om er ginder mee te pronken. Het Iepers stadsbestuur zag dat wel zitten en diezelfde avond mocht Lodewijk nog het geld komen afhalen om die reis te bekostigen. Wel zou Lodewijk zelf moeten instaan voor de wissel, want de Ieperlingen gebruikten Ieperse Euro goudstukken. Die kon je wel gebruiken in Gent en Brugge maar in steden zoals Hondskoote, Poperinge, Nieuwerkerke kan je er niets mee aanvangen. Daar dreven ze handel met kleine koperen muntstukjes die ze centjes noemen.

Diezelfde avond nog werd Lodewijk uitgenodigd voor een galadiner in de zaak “Het Kattakwaad”. Voor die gelegenheid had hij nog gauw nieuwe kleren gekocht in de galerij “Exlusivity”, gelegen in de Rijselstraat.

Bij zijn aankomst in “Het Kattakwaad” werd hij opgewacht door heel het stadsbestuur. En zoals het protocol voorschrijft: in gezelschap van de stadsnar, een hele horde stewardessen en uiteraard, het imago van Ieper, bekende en minder bekende stoeipoezen.

Het werd een prachtig buffet. Van cholesterol was er nog geen sprake en werden er rijkelijk Ieperse delicatessen geserveerd zoals Zillebeekse paling in 't groen, taptjesvleesch, Ieperse senateurstaart enz. enz.

Bij gang 7 werd er een royale Hommelsorbet geserveerd en hierna konden de gasten even bekomen. Met zijn allen trokken ze naar de voorziene rookzaal. Het was dan ook een gepaste gelegenheid om de cheque ter sponsoring te overhandigen. Wat keek Lodewijk verwonderd op toen hij het bedrag hoorde. Het was het dubbele van hetgeen hij gevraagd had. Hij kon zijn ogen niet geloven en werd wild enthousiast. Zelfs zijn hofhouding begon mee te springen en dansen. Natuurlijk werd het feest nog aangenamer, vooral door het overvloedig schenken van Sas pils. Toen een delegatie van Pecotex, Amode en C&A het gepaste moment vond, vroegen ze aan hun stadsregent, de Heer Lecoq, om de Graaf even afzonderlijk te mogen spreken in de back stage van “Het Kattakwaad”. Natuurlijk dat Lodewijk van Nevers hier gewillig op inging. Daar vroegen ze aan de Graaf of ze geen kleine privilege of een keure konden krijgen van hem als tegenprestatie. Stadsregent Lecoq fluisterde hem voorzichtig wat in het oor. Verwonderd keek Lodewijk op en vroeg: “Zeg Jean-Luc, is dat wel genoeg? Ik zou er drie uren van maken. Met de wegenwerken en omleidingen naar Poperinge is 2 uur toch wat nipt hè om daar aan te komen. Weet je wat, ik zal tekenen voor 3 uren. Dan ben je zeker”.

En zo kreeg de stad Ieper in 1322 een keure waarbij er binnen de straal van 3 uren gaan vanuit Ieper geen wol meer mag geweven, geen laken meer mag geschoren of geveerd worden.

En zo waren beide partijen echt tevreden over hun galadiner en hun genomen besluiten. De rest van de avond tot diep in de nacht werd nog verder geanimeerd door de Ieperse stoeipoezen en er waren toen ook al muzikale Vrijdagen hè.

De zaterdagmorgen werd de Graaf gewekt door het geratel van ijzeren karrenwielen op kasseien, het geroep en getier op de Grote Markt en met een redelijke Ieperse kater stond hij toch maar op. Margaretha lag nog zo schoon te slapen en voor zijn gemak liet hij haar verder slapen. In zijn dressingroom zag hij daar prachtige kleren liggen met een briefje erbij: “Made in Ieper”. Een prachtige knalrode pofbroek en een wit zijden hemd met op het borstzakje de Menenpoort geborduurd. Zelfs een prachtige rode slip met op de frontzijde een zwart poesje gebrodeerd. De Graaf trok maar die kleren aan, een beetje tegen zijn goesting en nam er het ontbijt. Aan tafel werd hem verteld dat het marktdag is en dat er in Ieper zelfs veertien verschillende soorten laken werd geweven van de beste en mooiste kwaliteit. Onbetaalbaar voor het gewone volk. Een groot deel ervan was wel bestemd voor het buitenland. Natuurlijk wou de Graaf van deze gelegenheid gebruik maken om te markten.

Op de markt wou hij eens rustig en alleen rondkuieren. Zo zou hij eens zijn goestingskes kunnen doen. Hij kon er proeven van de Cocerulletaart, rondsnuisteren tussen al die souvenirs van de Kruistochten. Vooral het Iepers laken wou hij bewonderen. Maar och arme, hij vond er zijn goesting niet. Het Gents laken is toch beter en schoner. En je moet eens kijken naar die prijzen. Zo duur.

Op een gegeven moment moest Lodewijk dringend pissen. Discreet vraagt hij aan de schepen van Toerisme waar hij die waterlating zou kunnen doen. Deze verwijst hem door naar de splinternieuwe openbare toiletten net voorbij de Donkerpoort. Lodewijk ging erheen en merkte daar in een tamelijk duister hoekje een verkoopstalletje waar er echt prachtig laken uitgespreid lag. Hij kon zijn ogen maar niet afhouden van dat laken. Zie eens die kleuren en die glans: gele en rode kleuren met daarin van die groene belletjes. Hij tast eraan, wreef er heel sensueel mee over zijn wangen. Oh zalig en zo zacht en glad. Menschen toch. Hij rook eraan. Menslief wat een fijn aroma. Hij keek even op en achter den

toog merkte hij twee bloedmooie dames op die wel eenvoudig gekleed waren maar wel prachtige stof, overwegend geel en rood. Ondertussen begon de Graaf op een vreemde en gespannen manier te wringen met zijn knieën, neep op zijn blaas en uiteindelijk spurte hij naar die openbare toiletten zonder nog een blik te gunnen aan die twee dames. Vijf minuutjes later kwam hij terug bij die twee dames met een brede lach op zijn gezicht. Een lach van voldoening, van opluchting en op zijn rood-witte Ieperse pantalon in fluweel, merkten de dames nog een grote ronde natte vlek die naar beneden uitmondde in een brede straal. Enkele druppels waren nog merkbaar op zijn schoenen maar de Graaf leek opgelucht.

Argwanend keek hij rond om te zien of er niemand hen zou kunnen horen. Dat bleek OK. Maar je moet eens kijken, die twee dames. De ene met lang gitzwart haar die bijna haar brede heupen bedekken. Die ogen zo uitdagend en toch vriendelijk. Maar let eens op die lippen zo in cerise rode kleur om ervan te likken. Afdalend naar beneden waande de Graaf zich al tussen Berg en Dal. Maar die brunette die daar stond. Mens toch. Werkelijk prachtig golvend haar en hoe is het mogelijk, doet zij daar nu om, bij iedere hoofdbeweging zie je die haren precies zweven. Die ogen ook diep donkerbruin. Dat neusje zo 'n speels dingetje. En zie eens dat mondje en wat een prachtige witte zuivere tanden. Zo stotterend en wat onwennig vroeg de Graaf aan die dames van waar dat prachtig laken komt. "Van Poperinge" antwoordden zij gezwind. "Stil, niet zo luid" fluisterde de Graaf en vroeg hun visitekaartje. Firma Ghybe, Keikoppenlaan Poperinge stond er op. "Nog nooit van gehoord" zei de Graaf. De dames roken hier een zaakje en vertelden de Graaf dat ze in Poperinge nog mooier laken hebben. Dit is maar gewone Popeline, maar thuis hadden ze een speciaal weeftoestel waarmee ze "Popeline de Luxe" weefden. Een heel speciaal laken hoor, voor heel exclusieve ontwerpers en ketens. Daarmee maakten die dames zo'n prachtige kleren, rijk van kleur en zo zacht. Je kon er zelfs enkele opties bijnemen zoals het verspreiden van bepaalde geuren. De meest gevraagde geur was toch wel die van de Lupuline. "Dat is afkomstig van de Poperingse hoppe" verklaptten de dames heel geheimzinnig. Een andere optie was de uitvoering met hele kleine in feite onzichtbare belletjes en bij iedere beweging hoorde je zo een hemels zacht muziekje. Wel was het zo dat enkel verstandige, knappe, en mensen met goede bedoelingen die kleren konden zien, horen en ruiken. Zo speciaal. Niks voor jaloerse mensen, snoodaards en vooral dommeriken.

Natuurlijk kost dat geld, veel geld. Maar voor de Graaf was dat geld nu geen probleem meer aangezien hij er nu toch gekregen had van de Ieperlingen. Lodewijk was zo enthousiast en maakte onmiddellijk een date met die twee knappe dames. Hij nodigde hen uit om op zijn kasteel te komen werken. Enkel maar met een tijdelijk contract. Die Ieperlingen en vooral de Bruggelingen mochten hiervan niets weten. Het moest geheim blijven. Hij had nu die keure getekend en kon die zomaar niet meer veranderen. Die knappe zwarte legde er de nadruk op zeker niets te vertellen aan de stadsnar van Ieper, die is voor geen haar te vertrouwen. Trouwens, hij is een grote jaloersaard die zelfs aan de carnavalstoet van Poperinge weigert deel te nemen.

Zo gezegd, zo gedaan en de volgende nacht kwamen de koetsiers van de transportfirma De Bruyne toe bij de firma Ghybe om er die twee dames, spinnewielen, verfbaden en zeker hun bijzonder weefgetouw op te halen. Alles moest in het geheim en in stilte gebeuren. De reis verliep vlot maar duurde wel zeven dagen doordat ze moesten rijden langs Diksmuide, zo over Roeselare en Tielt. Zo vermeden ze de controles in Ieper en Brugge. Aangekomen aan het kasteel van de graaf was het een blij weerzien, zeker voor de graaf. Zijn gemalin, Margaretha, zag vooral die brunette liever niet terug, maar ja. De Graaf deed persoonlijk de rondleiding in zijn kasteel en uiteindelijk wees hij die twee dames hun persoonlijke suite aan.

Het weefgetouw, de spinnewielen enz. werden er geplaatst en de dames maakten het er zich knusjes. Ze stonden er wel op dat ze zeker niet zouden gestoord worden tijdens hun werkzaamheden. Hun weeftechniek moest strikt geheim blijven. Voor ze aan het werk gingen vroegen ze aan de Graaf nog een zakvol van die Ieperse Euro's. Hiermee zouden ze dan fijne Euro-garen spinnen om zo het

prachtig laken te weven. In combinatie met de fijnste zijde en verschillende soorten bont zouden ze die prachtige kleren kunnen maken. De Graaf drong er toch op aan dat de kleren binnen de zes dagen zouden klaar zijn. Hij had trouwens een uitnodiging gekregen van de stadbestuurder van Ieper, Jean Luc Lecocq, om er naar de Kattenstoet te gaan. De dames bogen charmant naar voren om hem te bedanken en een aangename geur van “Eau de Houblon” verraste de Graaf. En weeral die diepe decolletés waren verleidelijk. Maar de dames beloofden hem plechtig dat het in orde zou komen. Met een brede zwaai keerden ze zich om en ze trokken zich terug in hun suite.

Ze installeerden zich elk aan hun spinnewiel en begonnen te spinnen dat de wielen piepten en kraakten. Van het ogenblik dat er niemand meer in de buurt was, gingen ze rustig in de fauteuils zitten om er de Libelle of P-Magazine te lezen. De nieuwsgierige graaf kon het maar niet laten en wou ‘s avonds eens gaan kijken bij de dames hoe ver ze stonden. Niets aan te doen, hij bleef voor een gesloten deur, waarachter hij die spinnenwielen hoorde draaien en piepen.

Overdag verlieten de dames wel eens hun suite maar dan was het om uit te gaan eten of een wandeling te doen in de omgeving van de Overpoort, de studentenbuurt.

Op het einde van de tweede dag kon Lodewijkske zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en hij kwam op het idee om één van zijn kleermakers te sturen. Die kleermaker, nogal een knappe gast met Italiaanse allures, melde zich als kleermaker/collega aan bij de dames. De knappe zwartharige met vuurrode lippen en diepe decolté liet hem binnen. Hij zag daar de brunette aan het spinnewiel bezig. Dat spinnenwiel draaide aan een ongelooflijk hoog toerental maar merkwaardig genoeg zag die kleermaker geen wol in haar handen noch garen op de klos. Die Italiaan-achtige begon te panikeren en vroeg zich af wat er met hem mis is. Is hij nu zo’n dommerik of zit hij met verborgen frustraties? Hij besloot maar om dit te verzwijgen bij de Graaf uit vrees om zijn jobke op het kasteel te verliezen. Dus keek hij heel nieuwsgierig en vol bewondering naar dat garen en tussendoor ook wel even naar die dames. Op zijn Italiaans feliciteerde hij de dames voor hun werk. Zo’n prachtige, zachte garen. Je hoorde al zo een lichte song bij het draaien van het spinnewiel. Fantastico. Bij het verlaten van de suite vroegen de dames nog een zak van die Ieperse Euro goudstukken en een zak Brugse Euro zilverstukken voor de afwerking. Dat zou in orde komen. De kleermaker bracht verslag uit bij de Graaf die vol bewondering luisterde. Als dat zo is, zoals die Italiaan dat vertelt, dan zou heel Vlaanderen opkijken en spreken van de kleren van de Graaf. Fantastisch. ‘s Anderendaags in de vroegte ging de Graaf zelf naar de suite, maar verboden toegang. Wel luisterde hij aan de deur en hoorde eens, het prachtig slaan van dat weefgetouw. O, en luister eens naar die prachtige muziek van dat spinnenwiel.

De volgende dag weer hetzelfde scenario: de toegang werd hem geweigerd. Aan de deur luisterend kon hij genieten van die hemelse muziek komend van het spinnewiel en dat samen met het prachtig ritme van het slaan van het weefgetouw.

Op het einde van de vierde dag kwam de graaf op het idee om zijn eerste raadsman te sturen met nog een paar van die zakken Ieperse en Brugse Euro stukken. Natuurlijk mocht hij binnen met die muntstukken. De dames toonden hem het laken op het weefgetouw, streelden het en roken eraan. Ze vroegen aan de Eerste Raadsman om ook eens te voelen hoe zacht het is (het laken wel te verstaan). De Eerste Raadsman kon zijn ogen niet geloven. Hij zag en voelde toch niets. “Hoe kan dat? Ben ik nu toch echt een dommerik of ...” vroeg hij zich af. Hij zou het maar niet laten blijken uit vrees dat hij zo zijn tof jobke zou verliezen. Dus betastte hij het zogezegde laken. O, zo zacht en warm van kleur. En die geur. Zo’n fijn aroma. Met zo’n zachte zwoele stem verklapte de brunette hem dat het “Lupuline” is. “Iedereen zal zeker opkijken naar de graaf met zo’n prachtige kleren. Zelfs in het Heilig Land zal iedereen vol bewondering staan voor de Graaf” zei hij tot die twee Poperingse dames. Hij zelf had eerder meer bewondering voor die dames. Hij feliciteerde de dames en zei hen nog dat hij de Graaf zeker op de hoogte zou brengen van dat prachtig werk. De brunette met die prachtige fonkelende ogen en die ceriserode lippen, oh mensen toch, vroeg met haar zachte stem nog een zak vol Brugse gouden

Euro's voor de afwerking van de mantel. "Die klank die er in die goudstukken zit, zal zorgen voor een prachtige hemelse klank in het laken, verklaarde ze. De zwarte, met haar mooie blauwe fonkelende ogen, keek zo ondeugend naar de Eerste Raadsman. Zachtjes raakte ze met haar ranke hand, met zo van die lange fijne vingers en gekleurde nagels, de kaak van de Eerste Raadsman. Deze kreeg zo 'n rilling over heel zijn lichaam en even dacht de Raadsman om zich te laten gaan, maar neen. Hij vermande zich en voor zijn persoonlijke veiligheid maakte hij zich rap uit de voeten. Hij moest nog die avond de Graaf op de hoogte brengen hé.

Lodewijk van Nevers was nog meer in de wolken bij het horen van het verhaal. Hij begon te dromen over al die reizen, die hij vanaf nu zou ondernemen. Och ja, die reis naar het Heilig Land zou hij wel even kunnen uitstellen. Of ja, hij zal die reis toch wel eens op zijn programma zetten maar dan zonder zijn legertje. Het zou meer een ontspanningsreis moeten worden. Overal waar hij naartoe zou gaan, zal hij die prachtige kleren laten zien, laten beluisteren. Overal zullen de mensen de graaf vol bewondering, met opengevallen mond en wijdropengesperde ogen bekijken. O, wat een prachtige vooruitzichten!

De vijfde dag ging de Graaf nog even langs de suite en hij hoorde het soezend geluid van de naaimachines. Dat klonk als hemelse muziek in de oren. Heerlijk! Maar als de dames hoorden dat de Graaf weer weg was, lazen ze verder in de Storry of Ypers en het Wekelijks Nieuws. Tja, ze moesten ook op de hoogte blijven van de gebeurtenissen in Poperinge.

Die avond lieten de twee dames de deur van hun suite opzettelijk op een kier, zodat diegenen die echt nieuwsgierig waren even binnen konden gluren. De ene werkte razendsnel aan de naaimachine terwijl de brunette naarstig aan het borduren was aan de stof die er niet was. Je kon zo zien dat het echt moeilijk is om zulke prachtige kleren te maken. De Eerste Raadsman die zagezegd heel toevallig voorbij kwam dacht voor zichzelf: "De Graaf zal er morgen prachtig uitzien, zoals hij er nog nooit heeft uitgezien". "Niemand zal weten wat hij ziet" zei nog die met dat lange prachtige zwarte haar die de raadsman had opgemerkt. Ze kon zo een beetje zijn gedachten raden. En dat was waar ook. De Eerste raadsman bleef nog wat om het werk van de dames te bewonderen. Wat later legden ze de afgewerkte kleren neer. Nog een bevredigend knipoogje naar elkaar en ze begonnen zich langzaam uit te kleden om zich te ruste te leggen. De brunette merkte dat de Eerste Raadsman nog aan de deur stond te gluren, deed teken aan haar vriendin en ze kleden zich nog trager en sensueler uit. Met nog enkele schaarse kledingstukken ging ze tot aan de deur. De Eerste Raadsman wou zich uit de voeten maken maar de brunette riep hem met zo'n zwoele stem terug dat hij niet kon weerstaan. Zachtjes vroeg zij hem nog om een kleine zak Ieperse Euromuntstukken voor de finishing touch. Oef, hij dacht dat die dames hem iets anders zouden vragen en beloofde dat hij het geld morgen zal mee hebben.

Uiteindelijk, de zesde dag stond Graaf Lodewijk van Nevers, Graaf van Vlaanderen, reeds vroeg op om naar de suite te gaan van de twee Poperingse dames. De Graaf was vergezeld van een resem kleermakers, allemaal ja-knikkers. Zijn Eerste Raadsman moest er ook bij zijn. En die was nogal nerveus. Maar ja, hoe zal de Graaf reageren? De dames schrokken wakker bij het horen van het luid gebons op de deur van hun suite. In hun lichte negligé deden ze verbaasd de deur open en schrokken van al dat volk aan hun deur. Van de slag waren ze ineens klaarwakker. Gauw bedekten ze hun borsten, haalden hun kamerjas en lieten de Graaf met zijn gevolg binnen. "De kleren van de Graaf zijn klaar!" zei die ene met dat prachtige zwarte haar en met een fluwelen stem. Ze ging de Graaf voor naar de naaikamer. De Graaf en zijn gevolg keken heel benieuwd binnen in de kamer. Lodewijk stapte voorzichtig binnen in de lege kamer. Het was alsof hij door het Lam Gods geslagen werd. Hij keek heel voorzichtig om zich heen en dan hoorden we de Graaf zijn bewondering uitdrukken "Oh, ah wat prachtig! Fantastisch". Als in één koor beaamden de omstaanders de mening van de Graaf. De kleermakers waren bezig over dat speciaal laken, het Poperings "Popeline de Luxe". Zo zacht en zo geurig! Fantastisch! Dat hadden ze nog nooit gezien. Hoe is het mogelijk dat zij, die overal de Europese Markt afschuimen en dat prachtig laken werd zo maar in Poperinge, hier in Vlaanderen,

gemaakt. En bekijk die prachtige kleuren van die sleep: overwegend rood met een zwarte boordeke en met in het midden van de mantel een schild in goudgele kleur. Prachtig. En dat schild omgeven met ranken van een wonderbaarlijke plant. De Graaf dacht eerst dat het een lauweren krans was, zoals Keizer Nero er één had, maar de Eerste Raadsman fluisterde hem voorzichtig in het oor dat het hopperanken zijn. En het zijn de hoppebelletjes die zorgen voor die aangename geur. Oh, prachtig! De twee dames vroegen de Graaf om zich helemaal uit te kleden zodat zij hem zouden helpen bij het aantrekken van zijn nieuwe kleren. Wat verlegen en toch opgewonden trok hij al zijn kleren uit. Tja, vandaag was hij uitgenodigd om naar de Kattenstoet te gaan in Ieper en hij had beloofd om er naartoe te gaan. Zeker nu met zijn nieuwe prachtige kleren.

De brunette toonde hem eerst zijn onderbroekje. Het was eerder een boxer short gemaakt met laken “De Witte Ranke” vertelde ze. Kenmerkend hiervoor is dat het een stof is die gemakkelijk glijdt, belangrijk bij het aan- en afdoen. Het mag mee gewassen worden in de kookwas, zodat bacteriën en ander ongedierte gemakkelijk kunnen verwijderd worden. Ze hadden meerdere onderbroeken gemaakt, maar voor vandaag stelde ze de blauwwitte voor. Het waren trouwens de kleuren van een plaatselijke sportploeg. Vooraan op de onderbroek een kleine motiefke in de vorm van een stropke. Prachtig. Vol fierheid trok de Graaf die zagezegde onderbroek aan. Iedereen stond in verstomming. De brunette gaf hem nu zijn broek aan, excuseer, zijn pantalon gemaakt in Chinese zijde. “Let even op die glans” zei ze nog “en als je even zachtjes wiegt met je heupen hoor je die belletjes zachtjes rinkelen. De omstanders stonden er paf van. Ze spraken vol lof over die fantastische broek. Zelfs in de boetiekskes van Parijs hadden ze dat niet. Karel IV, koning van Frankrijk, zal hiervan zeker opkijken. En dat hemd dan met die bijhorende stropdas. Een nieuwe mode werd gelanceerd. Niemand durfde een opmerking te maken uit schrik dat ze als bedriegers of dommeriken zouden aanzien worden. Als slotstuk kreeg de Graaf die prachtige mantel over zijn schouders. Zowel de binnenkant als de buitenkant was afgewerkt zodat je die ook binnenste buiten zou kunnen dragen, dit in functie van het weer. De dames vroegen aan de Graaf om eens een brede zwaai te nemen. Iedereen zou dan een muziekstukje kunnen horen. De Graaf deed dat en iedereen hoorde dat prachtige lied. Zoiets dat klinkt op de melodie van “Als wij de schoenen tatsen ...”. Een merkwaardige geur verspreidde zich in de kamer. “Dat is de geur van lupuline” verklaarde de Eerste Raadsman fier omdat hij dat al wist. De Graaf werd er ook stil van omdat iedereen zo in bewondering stond voor hem. Hijzelf durfde ook niets meer zeggen.

Uiteindelijk verliet de Graaf de suite. Twee dienaren bukten zich om zijn sleep op te nemen. Die zouden ook niet zo graag hun jobke verliezen hé. De Graaf met zijn hoofd recht op en borst flink vooruit begaf zich, fier als een gieter, met zijn gevolg naar de wachtende bus. Voor deze gelegenheid mocht Suffis rijden op voorwaarde dat het een Volvo bus is van Gentse makelij, een 5-sterrenbus met donker getinte ruiten. De muziek in de bus werd afgezet zodat iedereen die meeding de hemelse muziek kon beluisteren en de melodie van “Als wij de ...” zou kunnen aanleren. Zelfs de airco werd afgezet. Enkel een ventilator mocht zachtjes draaien zodat de geur van lupuline zich zou verspreiden over heel de bus.

En zo vertrok Lodewijk van Nevers, Graaf van Vlaanderen, naar Ieper om er de “Kattenstoet” bij te wonen. De reis duurde wel iets langer dan voorzien tengevolge van de werkzaamheden tussen Gent en Kortrijk en lange files van Kortrijk naar Bellewaerde. Aangezien het een vijfsterren bus is, was er een video aan boord zodat iedereen kon kijken naar een reclamefilmke van Picanol met nadien de hoofdfilm: “Meester Ghybe”. Na een voorspoedige reis kwam de bus binnengereden langs de Menenpoort tot aan “Het Klein Stadhuis”. Daar werd de rode loper uitgerold die leidde van de naar de eretribune. De Graaf stapte statig af en over de loper werd hij onder begeleiding van Aman Lecoq naar zijn plaats gebracht. De Ieperlingen merkten wel op dat de Graaf geen kleren aanhad, maar durfden niets zeggen uit schrik dat ze hun pasverworven recht voor lakenproductie zouden kwijt geraken. De Ieperse stoeipoezen dansten en sprongen rondom de Graaf maar durfden hem ook niet aanraken uit schrik dat ze met hun eeuwenoude traditie uit het protocol zouden vliegen. Eens de Graaf

en zijn gevolg plaats hadden genomen op de eretribune, werd de Kattenstoet plechtig geopend. Op kop van de stoet werd de “Egyptische Kattengodin Bastet” voorgesteld. Zij is trouwens het zinnenbeeld van vruchtbaarheid, muziek, dans, genot enz. In de stoet werd ze omgeven door een twintigtal stoeiende kinderen die haar jongen uitbeelden. Prachtig hoe ze zo toesprongen naar het publiek om de toeschouwers een likje te geven op hun kaak en muizensnoepjes uitdeelden aan het publiek. Eén van die pikzwarte kattenjongen sprong ineens naar de Graaf. Hij likte even op de wang van de Graaf en vroeg hem waarom hij geen kleren aanhad. Het was wel een zonnige dag, maar toch ... Lodewijk bekeek zichzelf en was met verstomming geslagen. De andere kattenjongen begonnen te giechelen en dansten rond de Graaf. Aman Lecoq kon hem ook niet meer inhouden en uiteindelijk proestte iedereen het uit op de Grote Markt. Je hoorde zelfs de muziek niet meer van de klaroenblazers. De Graaf bekeek zichzelf nog eens, betastte zijn kleren die er niet waren en in paniek vluchtte hij weg van de eretribune. Beneden aan de tribune stonden de twee Poperingse dames klaar met een brede mantel om hem toch een beetje te kleden.

En het is door dat feit, waarbij die kleine jongen zorgeloos durfde opmerken dat de Graaf geen kleren aanhad, dat de Ieperlingen de bijnaam kregen: “De Kindjes van Ieper”. Dit verwijzend naar de oprechtheid en eerlijkheid van de kinderen die niets hoeven weg te steken of beschaamd voor te zijn. De Graaf is vluchtte naar de bus van Suffis en met de twee dames en De Heer Ghybe reden ze gauw door naar Poperinge waar zij goed ontvangen werd door het Schepencollege en een aantal prominenten van de stad en de deelgemeenten. In de Gotische Raadzaal werd het nieuwe logo van Poperinge juist voorgesteld. Er werd de Graaf duidelijk gemaakt naar wat die vijf groene bollen verwijzen. Het is de voorstelling van het groene goud dat hoppe heet. Die vijf bollen staan voor de deelgemeenten.

De twee dames schonken zowel de Ieperse, als Brugse en Gentse Euro's aan de stad. Hiervoor werden ze verermerkt door de Aman van Poperinge. Dat geld zou zeker ten goede komen voor het uitbreiden van de Markt en het verbreden van de Vleterbeek, dit ten voordele van de scheepvaart voor import en vooral voor de export.

En de twee dames kregen van de Graaf ook nog de eretitel van “Keikop”, verwijzend naar hun hardnekkige en belangeloze inzet om iedereen bij te neus te nemen. Doorslaggevend was de manier van het promoten van zo'n prachtig product op Europese en zelfs op de Internationale markt. De Gentenaren zouden hier zeker nog een lesje van kunnen leren.

De Graaf ook, en hij besloot vanaf heden klassieke, onopvallende kleren te dragen. Die avond werd afgesloten met vuurwerk op de Grote Markt waarbij het stadsbestuur iedereen, de Graaf inclusief, Mazarinetaart aanbood. Het Comité van Handel en Nering van de Ieperstraat trakteerde met Hommelbiert en Nunnebier. Van op het balkon van het stadhuis en tussen twee Hommeltjes in, verkreeg de Aman Christophe van Lodewijk van Nevers, Graaf van Vlaanderen, in het bijzijn van heel de bevolking de keure waarbij de Poperingnaars vanaf heden de naam van Keikoppen mogen dragen. Meer zelfs, vanaf heden zou er ieder jaar een keikoppencarnaval door de straten mogen gaan. Ook 's anderendaags, op maandag, werd er doorgevierd. Al de Poperingenaars hadden hiervoor nog speciaal een vrije dag genomen en sindsdien spreekt men ook van “De Maandag van de lege portemonaies”.